

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

LIX. De concessione, & executione Dispensationum Matrimonialium: altera
Epistola ad Primate[m], Archiepiscopos, & Episcopos Regni Poloniæ. 8.
Augusti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

rimum hoc Institutum, atque radices figere; cum hostis antiqui insidiis & fraudibus, tot, tantisque turbas in Institutorem, æque ac familiam ejus homines concitarunt, ut res plane profligata, dejectaque videretur. Nihilominus Venerabilis Dei Servus ambulans in innocentia cordis sui, potestatum tenebrarum conatibus minime fractus, fideique scuro inexpugnabili firmissime protectus, a suscepto condendæ Congregationis consilio ullo modo nec divelli, nec distrahi potuit. Quinimo vel amplissimis, utroque oblati dignitatibus constantissime repudiatis, nihil unquam antiquius habuit, quam incepti operis curam, & amplificationem: Quod quidem Institutum, sublati diffidii, Deo auspice, & incrementum dante, ad quamplurimas Christiani Orbis Provincias cum uberrimo animarum fructu propagatum esse conspicimus. Denique Vir Dei meritis cumulatus, ærumnisque confectus, nonagenario major mortalitatem explevit in terris, & immortalitatem inter cœlites inchoavit. Verum ejusdem fama longè lateque percrebescente, ad Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum Causa deducta est; ubi cum de virtutibus æstimandis juxta Canonicas Sanctiones quæstio de more haberetur, Nos, qui per id temporis Aula Consistorialis Advocati munere fungebamur, earum primo patrocinium suscepimus, deinde Promotoris Fidei officio insigniti, earum causam acriter egimus. Quare fel. record. Benedictus Papa XIII. Prædecessor Noster VI. Idus Septembris MDCCXXXVIII. in gradu heroico constitutus esse pronuntiavit. Porro coram Nobis ad supremum Ecclesiæ regimen, quamquam immerito, adnotis, cum de Miraculis disceptaretur, duo potissimum unanimi tum Cardinalium, tum Consultorum secundodictæ Congregationis suffragio approbata. Nos itidem Decreto Nostro VI. Idus Maii hujuscempe Anni duximus approbanda. Quapropter precibus tandem complurium Regum, Episcoporum, aliorumque Principum, nec non dilectorum filiorum Clericorum Regularium ipsiusmet Congregationis Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum, paterna benignitate annuentes, de ejusdem Cardinalium Congregationis consilio, & assensu, auctoritate Apostolica tenore præsentium indulgemus, ut idem Dei Servus JOSEPHUS A MATRE DEI IMPOSTERUM BEATI nominis nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi Fidelium (non tamen in Processionibus circumferendæ) exponantur. Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur, ac de eo quotannis VI. Kalendas Septembris, quo demortui Corpus humatum est, recitetur Officium, & Missa de communi Confessoris non Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata, juxta Rubricas Breviarii, & Missalis Romani: Recitationem autem Officii, & Missæ celebrationem hujusmodi fieri concedimus, tum in universa Clericorum Regularium hujusmodi Familia, tum in Oppido Petralte in Aragonia, ubi Vir Dei in lucem editus est; tum in Ortoneda, in Vicariatu Trempensi, & in Civitate Urgelensi, ad quas Christi Vineas excolendas Operarius primo vocatus est, tum apud Sodalitates Sanctorum duodecim Apostolorum, Doctrinæ Christianæ, Sacrorum Stigmatum Sancti Francisci, Sanctissimæ Trinitatis Peregrinorum, & Suffragii de Urbe, in quas cooptatus fuit, ab universis Christianis tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur; Et quoad Missas atinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus Festum peragitur, conduentibus. Præterea primo dantat anno a datis hisce literis in Ecclesiis Congregationis Clericorum Regularium Matris Dei,

Oppidi, Vicariatus, Civitatis, & Sodalitatum hujusmodi solemnita Beatificationis ipsius Servi Dei cum Officio, & Missa sub ritu duplici majori, de ab Ordinariis respectivè constituta, postquam in Basilica Nostra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint solemnita, nempe XV. Kalendas Septembris currentis anni, pariter celebrandi facimus potestatem. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Decretis de non Cultu editis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum transmissis, seu exemplis etiam impressis, manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorum sub Annulo Piscatoris die VII. Augusti MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Octavo.

D. Card. Passioneus.

De concessione, & executione Dispensationum Matrimonialium: altera Epistola ad Primate, Archiepiscopos, & Episcopos Regni Poloniæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater salutem, & Apostolicam Benedictionem.

AD tuas manus pervenisse speramus Epistolam nostram Encyclicam datam die 29. superioris mensis Junii, de Dispensationibus, quas pro contrahendo Matrimonio intra gradus jure prohibitos hæreticis Conjugibus concessisse, Apostolicæ Sedis Ministri falso insinulabantur. Attamen hanc aliam rursus ad te mittere cogimur; cum enim res, unde falsus ille rumor exortus est, in apertum educta sit, eamque omnibus notam fieri oporteat, ex Nostri ad eam animadversionibus alii proficere, meliusque in posterum, quæ agenda sunt, constituere poterunt.

Episcopus quidam istius Poloniæ Regni duobus Lutheranis Conjugibus, qui in secundo affinitatis gradu inter se conjuncti erant, contrahendi matrimonii facultatem dedit. Rogatus, quo jure id fecisset, an uti executor alicujus dispensationis, quæ concessa fuisset vel a Nostra Dataria, vel Penitentiaria, vel a Sanctæ Inquisitionis Officio; namque hæc viæ sunt, quibus hujusmodi dispensationes a Sede Apostolica expediri consueverunt; nullas se accepisse ingenuè falsus est; sed fecisse eâ generali potestate respondit, quam sibi, ut Episcopo in remotis degenti, Sedes Apostolica elargita est; factumque suum excusavit more recepto suæ Diocesis, & Prædecessorum suorum consuetudine. Addidit etiam, ad id faciendum adductum fuisse spe, quam ipsi dederunt Conjuges, quamprimum ad Fidem Catholicam se conversuros; quod si intra debitum tempus minime adimplerent, se vi eos adigendi, cohabitatione prohibita, potestatem habere.

Ut ab hujusmodi narrationis serie minime discedamus, in primis id compertum est, è nostris Tribunalibus dispensationem super impedimento affinitatis pro contrahendo matrimonio inter duos hæreticos neutiquam emanasse. Episcopus est, qui concessit; affirmatque, fecisse vi generalis cujusdam facultatis, quam Sedes Apostolica impertiri consuevit Episcopis, qui extra Europam, vel in remotis Europæ partibus constituti sunt.

At quid dicendum esset, si facultas, de qua agitur, dispensandi in secundo gradu,

Ordo in ejus Causa servatus.

Preces Sanctæ Sedi porrectæ pro ipsius Beatificatione.

Eidem Beati nomen, & honores decernuntur.

Decepti concivati.

Dat. Romæ VIII. Aug. 1748.

LIX.

Priori Episcopo relege ma II. alteri adijciunt, raper esse cum re tum.

Episcopo cum duobus Hæreticis penitentibus per gradus prohibitos Matrimonium contrahentibus.

Vigore præterita facultatis a Sancta Sede obtinens.

Dispensationem non a Sancta Sede, sed a Episcopo regulariter concessam.

Idque ad Episcopo factum fuit vigore generalis facultatis.

non

Tenor generalis facultatis referetur.

Dispensationes concessæ nullitas ob non expressum, nec insertum Indultum.

Nullitas quoque adeff ex defectu facultatis.

Ex eo, quod tolerantur Hæretici, eorumque Matrimonia, non inferitur, quod ipsis Dispensationes sint concedendæ.

Quod est contra disciplinam, & contra litteram Indultorum.

Exempla, si quæ sint, damnanda, non imitanda.

Promissio abjurandi hæresim non

non comprehenderet matrimonia inter hæreticos contrahenda? Et quidem res ita se habet; etenim facultates, quæ dantur Europæ Episcopis, qui in dominio Catholicorum Principum possunt, in hæc verba conceptæ sunt: *Dispensandi in tertio, & quarto simplici & mixto tantum cum pauperibus, in contrahendis: in contrahendis vero, cum hæreticis conversis, etiam in secundo simplici, & mixto, dummodo nullo modo attingat primum gradum, & in his casibus prolem susceptam declarandi legitimam.*

Prætereundum ducimus, in dispensatione, de qua agimus, & quæ ab Episcopo concessa, & a Nobis lecta est, nullibi ab ipso expressum fuisse, quod dispensationem impetiebatur ex vi Apostolicæ facultatis; hæc enim declaratione omisâ, actus nullus ac irritus efficitur; ut in earumdem facultatum formula aperte statuitur: *& in dispensationibus hujusmodi declaratur expressè, illas concedi tamquam a Sedis Apostolicæ Delegato: ad quem effectum etiam tenor hujusmodi facultatum inseratur, cum expressione temporis, ad quod fuerint concessæ; aliis nullæ sint.* Sed id solum sciscitabimur, ubi tam continetur facultas dispensandi in secundo gradu? Certè Nobis respondebitur, in verbis illis paulò ante laudatis: *etiam in secundo simplici & mixto, dummodo nullo modo attingat primum gradum.* Nos statim reponemus, ante ea verba hæc alia occurrere: *In contrahendis vero, cum hæreticis conversis &c.* Et ideo, cum facultates limitatæ sint ad Matrimonia contracta, non autem contrahenda; ad hæreticos conversos, non autem ad eos, qui se convertendi spem faciunt: Sanè unusquisque facili negotio, ictuque, uti dicitur, oculi, dignoscere poterit facultatis abusum in concessione dispensationis, quæ, ut diximus, in causa fuit, cur sinister rumor, & popularis obretractatio adversus Apostolicæ Sedis Ministros suscitaretur.

Dequent quibusdam in locis istarum Regionum Catholici cum Hæreticis mixti; palam inter se Matrimonia contrahunt; & nemo est, qui contrahentes corripiat, & puniat, aut illis advertetur. Hoc autem posito, quæ fieri potest, ut hinc colligatur dispensationis concessio super aliquo impedimento in hujusmodi Matrimonii inter Catholicum, & Hæreticum, & multo magis inter duos Hæreticos, ut in specie, de qua agitur, contigit? Tolerat quidem in aliquibus locis Apostolica Sedes Matrimonia inter Catholicum, & Hæreticum, vel Hæreticum, & Catholicam, cum nequeat impedire; & Ecclesiasticâ quadam prudentiâ, ne majora mala enascantur, dissimulat, ac tacet. At, quod Apostolicæ Sedis auctoritate gratiosa in hisce Matrimoniis dispensatio super gradu, aut alio impedimento concedatur, fieri nunquam potest; nisi præcedat hæresis abjuratio, juxta ejusdem Sedis Apostolicæ disciplinam a Nobis in præcedenti Epistola expositam, & juxta recentita concessæ facultatis verba.

Sed respondeatur: ab anterioribus Episcopis, qui easdem facultates iisdem verbis conscriptas habebant, quibus conceptæ sunt illæ, de quibus quæstio est, id peractum fuisse. Nos ignoramus, quid egerint Episcopi Prædecessores; id solum Nobis compertum est, quod, si dispensaverunt in Matrimonio non contracto, sed contrahendo, in Matrimonio inter duos adhuc in hæresi permanentes; perperam ac malè egerunt, grave admiserunt peccatum, multorumque malorum reos se fecerunt, quia facultates eis concessas attento animo non considerant, ex quibus, veluti ex fonte, omnis delegata auctoritas dimanat.

At Nobis reponitur: quidquid factum est, ideo factum, quia Conjuges suam conversionem polliciti sunt. Id autem, an verum sit, paulo

post videbimus. Interea ponatur, revera Conjuges id promississe: quaritur, cum facultas a Sede Apostolica concessa præscribat, ut dispensetur in secundo gradu cum Hæreticis jam conversis, quomodo Episcopus arbitrans sit, eâ se uti posse in dispensando non cum hæreticis jam conversis, sed cum iis, qui solummodo conversionem promiserant? cumque Sedes Apostolica hujusmodi dispensationes, nisi conversione jam factâ, ut latè in Noltra prima Epistola Encyclica demonstratum est, concedere non solet; quaritur iterum, quomodo ejus Delegatus in tantum ausum devenit, ut cum iis, qui nondam promissionem se convertendi fecerant, dispensare non dubitaverit?

Additur demum: si fidei datæ Conjuges hæretici defuerint, acriter punientur, eisque simul habitare interdicetur. Nos minime later, discrimen, quod inter infidelem, & hæreticum intercedit: primum quidem ad amplectendam Fidem Catholicam, ad quam se per Baptismum minime obligavit, cogi non posse: è diverso hæreticum, qui jam Baptismum suscepit. At verò Nobis ignotum est, an usu & consuetudine receptum sit, ut hæretici ad Catholicam veritatem profitendam constringi possint in iis regionibus, in quibus a Principibus permissum est, ut commixti cum Catholicis vivant, eademque juris æquabilitate, & civili consuetudine fruuntur. Sed, quidquid de hoc sit, illud necessarium esse ostendere, quibus argumentis ac probationibus hæreticorum Conjugum promissio demonstratur. In dispensatione enim hæc verba leguntur: *ob spem, quod ad Fidem Orthodoxam convertentur*: Spes autem a promissione omnino diversa, & distincta est. Si quando autem de separatione, ob frustratam spem a Conjugibus datam, agi vellet; cum res sit de Matrimonio contracto, non inter unum Hæreticum, & alterum Catholicum, absque alio impedimento, quàm illo Religionis; sed de Matrimonio inito inter duos hæreticos in secundo affinitatis gradu conjunctos; locus non esset separationi tantum quoad thorum, sed etiam alteri quoad vinculum; quæ injungenda esset a Dispensante, publicâ protestatione emissâ, se nullo jure, atque auctoritate dispensasse, ac proinde dispensationem irritam ac nullam fuisse.

In priori Epistola nostra Encyclica scripta die 29. Junii admonuimus, ut ii, quibus executio dispensationum Matrimonialium, quæ in Urbe conceduntur, committitur, eas attentè legant, & benè ac diligenter perpendant. Nunc autem eadem repetimus, & insuper addimus, ut legantur, & considerentur etiam facultates, quæ a Sede Apostolica conceduntur, priusquam aliquis illis utatur; cum minime deceat, ut aliorum culpa vel Sedi Apostolicæ, vel ejus Ministris vitio vertatur, & quod ab aliis peccatum est, crimini eis detur. Interea autem Tibi, Venerabilis Frater, & Christiano Gregi tuæ curæ commisso, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorum die VIII. Aug. MDCCXLVIII. Pontificatus Noltri Anno Octavo.

suffragatur ad effectum &c.

An Episcopus cogere possit Hæreticos ad abjurandum in locis, ubi tolerantur.

De promissione non constat in casu &c.

Tam dispensatio, quàm Matrimonium, irrita declarantur.

Monentur Episcopi, ut facultatum indultorum tenores expendant.

Dat. P. A. VIII. die 8. Aug. 1748.

LX.

De Pallii Benedictione, & traditione.

BENEDICTUS EPISCOPUS

*Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei
memoriam.*

Proccanum.

Pallii tra-
ditio vetusta,
& venerabi-
lis est.Ejus quo-
que Benedic-
tio. Cujus
tamen ritus
varius fuit.Monumen-
ta antiquae
Benedictionis
in Basilica S.
Petri.Locus in
Confessione
S. Petri, in
quo reponen-
bantur Palli-
a.Ritus re-
center induc-
tus.

Rerum Ecclesiasticarum origines quò al-
tius ex sacrae antiquitatis memoria re-
petimus, eò magis illas & solidis fundamen-
tis innixas, & sublimes non minus, quam
vetusta institutione venerabiles, ipsaque di-
sciplina, & ritu graves ac religiosas, agnos-
cere & comprobare gaudemus. Ita porro de
sacris Palliis, quæ a Romano Pontifice, Patriar-
chis, & Archiepiscopis concedi, ipsique in Cu-
ria præsentibus tradi, absentibus autem transmitti
confueverunt, a primis usque Ecclesiæ sæ-
culis complura extant certissima monumen-
ta; nec dubium est, quin eorum traditioni,
sive transmissioni, solemnis semper præmis-
sa fuerit benedictio. Quia tamen hujusmodi
Benedictionis ritus nonnullas mutationes in e-
volutione temporum subisse dignoscitur; Offi-
cii Nostri esse judicavimus illius formam perpe-
tuam futuris temporibus observandam constituere,
ac præsentium Litterarum auctoritate firmare.

Inter speciales prærogativas Basilicæ Sancti
Petri in Vaticano, quarum meminit Petrus
Mallius ejusdem Basilicæ Canonicus tempore
Alexandri III., hæc recensetur, quod in ea tan-
tum *vigilantur Pallia*, quæ a Romano Pontifice,
Patriarchis, & Archiepiscopis mittuntur. Ma-
phæus autem Vegius alter Sancti Petri Canoni-
cus sub Prædecessore Nostro Martino V. Lib.
2. Rerum memorabilium Basilicæ Sancti Petri,
piam supplicationem describit, quæ ab ipsius
Basilicæ Clero, cum cantu Psalmorum Peniten-
tialium, Litaniarum, aliarumque precum
fiebat, dum ad Pallia benedicenda procedebat;
atque addit, nocturnas vigiliis ea oc-
casione ita celebrari consuevisse, quemadmo-
dum in pervigilio Festi Sanctorum Apostolorum
Petri & Pauli. De hujusmodi Vigiliis similiter
mentio est in Libris Sacrarum Coereemoniarum
Ecclesiæ Romanæ, qui tribuntur Christophoro
Marcello Archiepiscopo Coreyrensi, a quo
videlicet Prædecessori quondam Nostro Leo-
ni Papæ X. oblata fuerunt; ubi etiam *lib. 1. f. 10. cap. 5.* dicitur, quod ipsa Pallia demitte-
bantur in sacram Beati Petri Confessionem, ut
supra illius Corpus confisterent. *Per Canonicos
Basilicæ ponuntur super Corpora Petri, & Pauli
Apostolorum sub Altari Majore, ubi factis de
more Vigiliis, illa per noctem dimitunt, deinde
resumunt Subdiaconis, qui in loco honesto ea con-
servant.* Erat quippe in anteriori fronte Altaris
dictæ Confessionis parva quedam veluti fenestra,
& in hujus solo intra ipsius Altaris molem fo-
ramen erat, Aeneæ Arcæ ad perpendicularum
respondens, in qua Sacrum Apostolorum Prin-
cipis Corpus requiescit; ut latius legere est in
descriptione veteris sui, & formæ ejusdem
Confessionis, quam Michaël Lunig Præde-
cessori Nostro Urbano Papæ VIII. dicavit,
quæque tam seorsim, quam cum aliis Operibus
Typis edita pluries fuit.

Verum quum mutata deinceps fuerit Aræ
Majoris forma, nocturnarum autem Vigiliarum
disciplina magna ex parte in desuetudinem ab-
ierit; annuentibus Prædecessoribus Nostri
Romanis Pontificibus, inductum fuit, ut prædictæ
Basilicæ Archipresbyteri Vicarius in Episco-
pali Ordine constitutus, vel alius Episcopus e-
jusdem Basilicæ Canonicus, qui Matutinis Officiis
in Festo Sanctorum Petri & Pauli in Pontificali-

bus assisteret, idem Benedictionem Palliorum
faceret, cujus ritus talis erat.

Pallia, quæ benedicenda erant, auratæ Pel-
vi imposta, ab ipsius Vaticanæ Basilicæ Cano-
nico Altarista nuncupato, comitantibus duo-
decim ejusdem Basilicæ Beneficiatis, ad Confes-
sionem Beati Petri deferbantur, ibique loca-
bantur super Mensam stragula pretiosa cooper-
tam, inter duo Candelabra accensis cereis sub-
jecta. Episcopus verò, qui Matutinis Officiis,
ut præfertur, adlitterat, post decantatas
Laudes, Pontificalibus adhuc indutus, unà cum
assistentibus Ministris paratis, & Clero Basili-
cæ, ad Confessionem ipsam descendebat, Pallia
aspergebat aqua benedicta, tum incenso adole-
bat, ac demum solemnes Benedictionis preces
super illa recitabat: Pallia verò sic benedicta,
per totam Festivitatis Octavam, supra Corpus
Apostoli requiescebant, expleta autem Octa-
va, a Sacri Curatoribus removebantur, &
inclusa Capsulæ Holoferico coccineo cooperatæ,
recondebantur in Oratorio Secretarii, in quo
Sanctorum Reliquiæ asservantur, Clavis au-
tem Capsulæ tradebatur primario Pontificis
Coereomoniarum Magistro.

Ritus hunc, qui ad proximos usque an-
nos viguit, Nos ipsi semper observari vidimus,
quo tempore in minoribus constituti, prædic-
tæ Vaticanæ Basilicæ Canoniatum tenuimus;
nisi quod anno Jubilei millesimo septingente-
simo vigesimo quinto, die XXII. Februarii, in
Festo Cathedræ Sancti Petri Antiochiæ, sel. re-
cord. Prædecessor Noster, ac Dignitatis No-
stræ amplifactor, Benedictus Papa XIII. hu-
jusmodi Pallia per se ipsum benedicere maluit;
Cujus Nos exemplo excitati, ejusque præclara
vestigia libenter sectantes, duobus proximè elapsis
annis, in pervigilio Natalis Sanctorum Aposto-
lorum Petri & Pauli, Vespertinis Officiis in ipsa
Basilica Vaticana de more perolutis, hujusmodi
Pallia benedicimus certo ordine ac ritu, quem
in posterum quoque servare decrevimus, at-
que etiam a Successoribus Nostri Romanis
Pontificibus, seu respectivè ab eo S. R. E.
Cardinali, qui forsan, absente Pontifice, Ves-
perarum solemnitate in Pontificalibus adlitterat,
observari & adhiberi, præsentium Litterarum
mansuro tenore statuimus.

Primum itaque volumus & mandamus, ut
singulis annis Palliorum numerus sufficiens pro
Ecclesiarum opportunitate, in Vigilia Apostolo-
rum de mane, a prædictæ Basilicæ Canonico
Altarista, cum consueto comitatu, ad Con-
fessionem Beati Petri deferatur, ibique decen-
ter, ut supra diximus, collocetur; ipsaque
Pallia post vespères ejusdem diei in ipsa Basili-
ca ritu maximo celebratas, a Summo Pontifi-
ce, si præsens fuerit, sin minus ab eo Cardina-
li, qui Pontificalia peregerit, benedicantur. Sicut
enim ipsius Romani Pontificis, vel saltem illius
personam, & vices gerentis, maximè propriam,
ita huic potissimum diei meritò adscribendam
censemus hujusmodi Benedictionem; tum quia
Sacrum Pallium, in quo (ut Innocentii Pa-
pæ III. Prædecessoris Nostri verbis utamur)
*Pontificalis officii plenitudo cum Archiepiscopa-
lis nominis adpellatione confertur*, speciale munus
est, quod a solo Romano Pontifice Beati
Petri successore conceditur; tum quia eo die
conspicuis universi Collegii Sanctæ Romanæ
Ecclesiæ Cardinalium, aliorumque ipsius Eccle-
siæ Romanæ Procerum confessus, ac frequen-
tissimi Populi concursus, hujusmodi Functionis
splendorem, & majestatem magnopere auget.

Expletis itaque Vespèris, descendat ad Con-
fessionem unus ex Auditoribus Causarum Palatii
Apostolici, Sacris Subdiaconalibus vestibus in-
dutus; præcedentibus duobus ferventibus
armorum, Mazzetis Papæ nuncupatis;

comitan-